

РЕШЕНИЕ

№ 2293

гр. София, 07.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12417** по описа за **2021** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Г. В. С. срещу Решение от 26.09.2021 г., постановено по НАХД № 18434/2019 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 20 състав. С решението на СРС е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-021154/17.10.2019 г., издадено от ВПД началник сектор към СДВР в отдел "Пътна полиция" в СДВР, с което на касатора е наложено административно наказание - глоба в размер 800 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца, на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДВП/, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДВП, извършено на 07.07.2019 г.

В касационната жалба са развити подробни доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението, като постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочи се, че съставът на СРС не е обсъдил и анализирал наведените в жалбата доводи срещу НП, а едностранно е приел посоченото в него. За описаната в НП фактическа обстановка се твърди, че не отговаря на фактите от обективната действителност-от описанието на нарушението, както в АУАН, така и в НП, не ставало ясно мястото, на което се твърди, че е извършено /констатирано/ нарушението. Налице било съществено противоречие

между описанието на нарушението в АУАН и в НП, което представлявало съществено процесуално нарушение, водещо до незаконосъобразност на НП. Твърди се нарушение на чл.40, ал.1 от ЗАНН, както и липса на всички законово изискуеми реквизити, досежно АУАН. Поддържа се липса на доказателства за техническата изправност на системата за видеоконтрол. Иска се отмяна на решението на СРС в частта, с която е потвърдено НП и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено изцяло.

В съдебно заседание касатора, редовно призован, не се явява, представлява се от адв.К., която моли касационната жалба да бъде уважена и решението на СРС да бъде отменено. Развива доводи и за маловажност на нарушението.

Ответникът - СДВР-отдел "Пътна полиция", не се явява и представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., счита че жалбата е основателна и доказана, поради което предлага същата да бъде уважена.

Съдът, в настоящия касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като подадена е в срока по чл. 211 от АПК от страна, имаща правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна, отчасти и по различни от развитите в нея съображения.

При фактическите установявания в оспореното решение, въззивния съд е приел за установено от правна страна, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, за което законосъобразно му е наложено посоченото в НП наказание, поради което е потвърдил издаденото НП.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за неправилно.

Фактическите установявания в решението сочат, че на 07.07.2019г. полицейски служител при ОПП-СДВР – св.В. А., бил на работа с полицейски автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , в който е монтирано техническо средство-мобилна система за видеоконтрол TFR1-M с идентификационен № 506, записващо и заснемащо дата, час, място, скорост и рег.№ на МПС, преминало метеорологична проверка на техническа изправност и годност на 24.10.2018г. За времето 12.40 до 15.00 ч. той се намирал в [населено място], на [улица](продължението от [населено място] на [улица]в [населено място], обозначено като [улица]) до № 271. Максимално разрешената скорост за този участък на пътя, представляващ общинска пътна мрежа, била 50 км/ч. В 14.36ч. Г. В. С. управлявала по този път / [улица]/, с посока на движение от [населено място] към [населено място], собствения си лек автомобил „БМВ Х1Х Д. 28И” с рег. [рег.номер на МПС] , като до № 271 при ограничение на скоростта до 50 км/ч за този участък от пътя в населеното място, се движила със скорост от 113 км/ч., установена с горепосоченото техническо средство, което било регистрирано, записано и заснето от техническо средство /клип № 6949 по пр. на ПК-2/014202019г./ За това нарушение на жалбоподателката С., на 26.09.2019г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 086277. Въз основа на акта е издадено обжалваното НП, екземпляр от което С. получила на 28.10.2019г. и което обжалвала на 01.11.2019г.

При тази фактическа обстановка въззивния съд е приел, че жалбоподателката е

осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.21 ал.1 от ЗДвП, като наложените ѝ за нарушението административни наказания глоба в размер на 800 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца са в нормативно посочения размер.

Касационният състав намира, че въззивната инстанция е постановила решението си при неизяснена в пълнота фактическа обстановка, без да събере относимите по делото доказателства, както и да изследва всички факти и обстоятелства от значение за спора. В решението на СРС са изброени какви са приобщените доказателства по делото, но не е обсъдено конкретно от кои доказателства се установява извършеното нарушение, каква е доказателствената им тежест. Така посочените и събрани от състава на СРС доказателства не са анализирани по никакъв начин, вкл. и въз основа на кои доказателства е прието, че процесния пътен участък попада в населено място, в т.ч. дали в посочения пътен участък, като съвпадащ с път II-81 от републиканската пътна мрежа, има табела, означаваща начало / край на населено място, съобразно изискванията в легалното определение за населено място по параграф 6 т.49 от ДР на ЗДвП ("Населено място" е застроена със сгради територия, при която началото и краят са обозначени със съответни пътни знаци). При отрицателен отговор на последния въпрос, не е изследвано и наличието на пътен знак В-26 (в случай че мястото на нарушението попада или не попада в населено място) и информация кога и къде по отношение на мястото на извършване на нарушението е поставен този знак. Във въззивното производство, независимо от продължителността му и проведените 6 открити съдебни заседания, не е събрана като доказателство схема на организация на движението в пътния участък, от която да е видно дали има отразени пътни знаци за ограничение на скоростта до 50 км/ч, респ. дали има пътен знак Д11/Д12 за означение на начало/край на населено място и къде е местоположението му спрямо мястото на твърдяното нарушение. Изясняването на горепосочените обстоятелства е от съществено значение за преценката за осъществен състав на нарушението както от субективна, така и от обективна страна.

В решението не са обсъдени доказателствата по отношение на статута на мястото на извършване на нарушението – част от републиканска пътна мрежа (писмо на Г. С.), и липсата на пречки по Закона за пътищата същият да бъде част и от улица в населено място. Не са обсъдени възраженията на жалбоподателя по отношение на допуснати при съставянето на АУАН и на НП съществени процесуални нарушения, като съдът е приел, че участъка от пътя, в който е извършено нарушението е част от общинската пътна мрежа. Касационният състав намира за основателни развитите в касационната жалба оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в съдебното производство, изразяващи се в несъбиране на всички относими доказателства и необсъждане на всички, наведени с първоначалната жалба срещу НП възражения.

Административно –наказателната отговорност не може да почива на предположения и в този смисъл при ангажирането ѝ, въпреки липсата на доказателства, съществено би се нарушило правото на защита на нарушителя.

Предвид изложеното - допуснато е съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК с оглед игнориране на принципите на чл.14 и чл. 18 от НПК, довели до нарушаване на правото на защита на наказаното лице. В случая акта на въззивния съд не се основава на задълбочена цялостна оценка на доказателствата по делото.

В конкретната хипотеза съдебното решение на СРС подлежи на касационен контрол

по реда на АПК, като касационната инстанция следва да провери съдебния акт въз основа на фактите, приети за установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение - чл.220 АПК. Непълнотата на мотивите на въззивния съд по посочените въпроси препятства касационната инстанция да осъществи контрол за правилност на съдебното решение, съставлява съществено нарушение на съдопроизводствените правила, касационно основание по чл. 348, ал.1, т. 2 НПК вр. ал.3, т.1 и т.2 от същия кодекс - нарушението е довело до засягане на правото на защита, което налага отмяната на съдебното решение.

Предвид забраната за нови фактически установявания по чл.220 АПК от касационната инстанция, след отмяна на решението делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд, който да изпълни задължението си да обсъди по отделно и в тяхната съвкупност релевантните доказателства, установяваните с тях факти и относимостта им към съставомерността на вмененото нарушение, да извърши дължимия правен анализ и да мотивира произнасянето си по същество, като обсъди и възраженията на въззиваемата страна и възраженията на жалбоподателя, както и да събере относимите към преписката доказателства, съобразно мотивите на настоящото решение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, изр.1 предл. 2 и чл. 222, ал.2 от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 26.09.2021г. по НАХД № 18434/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 20 състав.

ВРЪЩА делото на Софийски районен съд за ново разглеждане от друг съдебен състав, който следва да се произнесе при спазване на дадените задължителни указания в мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.